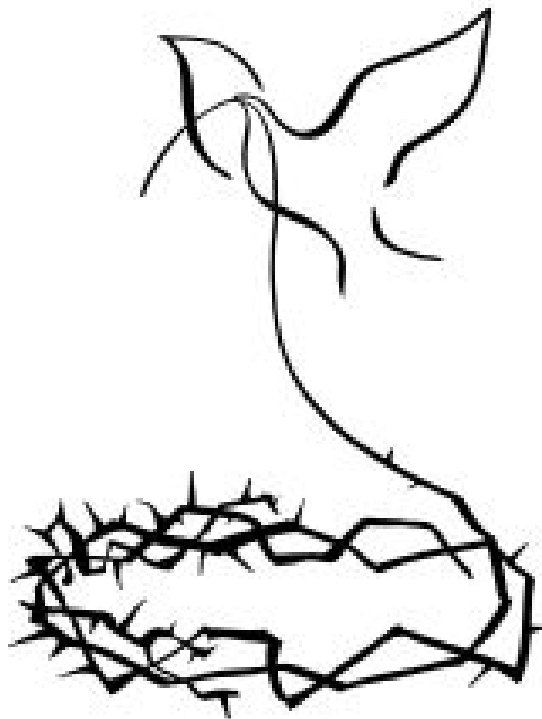

Győzelem

A mozdulatlan képet két mozdulatot is sejtethet: mintha a galamb szőné a tövisszörűt, vagy épp ellenkezőleg: mintha fölfejténé azt. Ha a galambra, mint Isten Szentlelkének, mozgásának, megvalósuló akarátának szimbólumára tekintünk, mindkét mozgás érthető. A tövisszörű nem véletlen, nem emberi tragédia, hanem Isten tervének része: Isten maga áldozta föl Fiát és adta át a szenvedésnek. Ha így van, a kép nagypénteket ábrázolja.

A kép címe - *Győzelem*- azonban a második mozgásra utal: a szenvedést legyőző isteni szeretetre, a halálon túlmutató Életre, arra, hogy Jézus harmadnapra legyőzte a halált.

A galamb lassan, méltóságteljesen repül, könnyed méltósága mégis erősebb, mint a katonák által font tövisszörű tuskéi. Mint aki tudja, hogy nincs mitől félni, nincs miért idegeskedni. Ezt a derűt, nyugalmat kívánjuk mindenkinek most, 2008 húsvétján!

„Mindent megragadni és mindent elvetni: ez annak a magatartása, aki fanatikusan hisz a halálban. Ahol azonban felismerik, hogy a halál hatalma megtört, ahol a feltámadás és az új élet csodája beragyog a halott világba, ott nem kérnek az élettől örökkévalóságot, ott elfogadják az élettől, amit nyújt, nem a »minden«-t és nem a »semmi«-t, hanem a jót és a gonoszt, fontosat és mellékeset, örömet és fájdalmat; ott nem kapaszkodnak görcsösen az életbe, de nem is dobják el könnyelműen, ott megelégednek a kimért idővel, és nem tulajdonítanak örökkévalóságot a földi dolgoknak, ott meghagyják a halálnak azt a korlátozott jogát, amellyel még bír. Az új embert és az új világot azonban kizárólag a halálon túlról várják, attól a hatalomtól, amely legyőzte a halált.

A feltámadott Krisztus magában hordja az új emberiséget, Isten utolsó, nagyszerű igenjét az új ember felett.” (Dietrich Bonhoeffer)

Hegedűs Attila

Beszámoló a képviselő-testület és a presbitérium munkájáról

Gyülekezetünk képviselő-testülete és presbitériuma összevont ülést tartott 2008. március 8-án.

Első napirendi pontként megtárgyalta és elfogadta az igazgató-lelkész és a felügyelő 2007. évi beszámolóját. Ennek kapcsán Dr. Gimesi Szabolcs felhívta a figyelmet arra, hogy az egyházmegye *hosszú távú stratégiát* kér a gyülekezetektől az ingatlanok hasznosításával kapcsolatban. Erre vonatkozóan vannak már elképzelések és kezdeményezések. Püspök úr a vizitációja alkalmával javasolta, hogy főállás létesítmény-irányítót foglalkoztasson a gyülekezet, illetve vannak ötletek a természetben viszaigényelt bírósági épület használatára, funkcióira. A következő képviselőtestületi ülésen a kérdést önálló napirend keretében tárgyaljuk meg. Elhangzott az is, hogy tavaly nem küldött az egyházadó befizetésére külön csekket az egyházközség, s mindössze kb. 980 fő fizetett egyházadót. Idén már lehetőség van a banki átutalással való fizetésre is.

Beszámolót hallgatott meg a képviselő-testülete és a presbitérium a gyülekezet 2007. évi költségvetéséről.

A képviselőtestülettel együtt megtárgyalta, illetve elfogadta a presbitérium a 2008. évi költségvetést. A költségvetés főösszege 103.292 Ft. A gyülekezeté mellett ismertették és elfogadták a Nyugdíjasotthon és a Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola 2007. évi zárszámadását és 2008. évi költségvetését is. A presbitérium úgy döntött az alkalmazottak 13. havi illetményének kifizetéséről, hogy az a közalkalmazotti törvényben írtak szerint történjen meg.

Egyebek között elhangzott észrevétel és javaslat volt, hogy a gyülekezet szervezeti és működési szabályzatának a mellékleteivel egységes szerkezetben, hiteles példányban állítsák össze. Ezt a munkát a Jogi Bizottság vállalta fel.

Presbitériumunk következő ülése várhatóan április első péntekén lesz.

Zákány Terézia által készített jegyzőkönyv alapján összeállította: dr. Tölfi Katalin

Terveink a 2008-as évben

*Olyanok vagyunk, mint a fák:
ha megállunk a növésben, már meg is haltunk"*

(Kodolányi János)

Most, az év kezdetétől nem messze állva fontos végiggondolni, mi minden vár ránk ebben az évben, milyen nagyobb munkákat szeretnénk elvégezni- értve ezalatt az építkezéseket éppúgy, mint a lelki építkezést, a hitéleti programokat.

Épületeink

A templomban az oltár felülvizsgálatát, esetleg a portól való letisztítást, szűtalanítását, és a restaurálás előkészítését szeretnénk elvégeztetni. A teljes mennyezet kijavítása is ezzel párhuzamosan készülne. A földszinti vizes falakat ki kell szárítani. A több, mint 225 éves templomi faszerkezet teljes állapot-felmérése egyedül 1,2 millió-

ba kerülne. A toronyban lévő óraszerkezet bemutatóságára készül üvegfal. Az orgonára 10 év után ismét 2,4 milliót költötünk, és idén a további munkákhoz egyelőre gyűjtéseket tervezünk. Az akadálymentesítéssel várunk egy pályázatra, és a német kitelepítetteknek emléket állító szobor helyének kijelölésére.

A *Bünker köz 2.* épületére pályázaton 2 millió Ft-ot nyertünk, amit akkor kapunk meg, ha az épület külső tatarozását 7,2 millió Ft-ból elvégeztük. Jelenleg a pincében felszerelték az elektromos készüléket, melynek hatására a falakból eltávozik a nedvesség kb. 5%-ig. Ha beválik, a templomnál is alkalmazni fogjuk. A könyvesbolti részen hőszigetelt ablakokat szeretnénk beépíteni a hőveszteség kivédésére.

A *Templom u. 12-ben* tovább folytatjuk a lakások, valamint a Múzeum felújítását, a nyílászárók lefestését.

Utána a *Bünker köz 4.* átadásra kerülő épület két lakását újítjuk fel, ahova az egyházi és Mihácsi Lajos igazgató úrék költöznek át. A többi lakást az igénybejelentéstől függő ütemben tesszük ismét lakhatóvá.

A *Mauer dűllőben* a rendezési tervnek megfelelően a telek mindkét végét kerítés-sel és kapukkal szeretnénk ellátni, ehhez gyülekezeti segítségre is szükség lesz.

Hitélet

A mottó jegyében úgy gondolom, soha nem állhatunk meg annál, ami éppen van-mindig keresni kell az új lehetőségeket, új találkozási alkalmakat, hogy igazi közösséggé válhassunk.

Továbbra is megtartjuk rendszeres alkalmainkat: az istentiszteleteket, Bibliaórát (hétfőnként 4 óraker a Nyugdíjasotthonban), a konfirmációs órákat (vasárnap este 5 óraker), a Barkácskört (ádvntben és böjtnben keddenként 4 óraker), a Luther Szövetségi alkalmakat (minden hónap második keddjén 5 óraker), illetve a német nyelvű alkalmakat: a Kindergruppet, a Bibelkreist és a Wochenpredigtet.

Újonnan tervezett rendszeres alkalmaink is lesznek. Tervezzük, hogy folytatjuk az Alpha-kurzust - a második kurzus már folyik, a következőt őszre tervezzük. Az elmúlt év legnagyobb felismerése ez a közösség volt. Együtt maradtak, és tette kész csapatként vannak jelen a gyülekezet életében. Ha évente kétszer születik egy-

A *Hunyadi óvoda* emelet-ráépítésének pályázatát beadtuk. Sajnos a 170 beadott pályázatból valószínű csak 10% lesz támogatott, de reménykedünk!

Temetőnkben a volt temetői lakást a Relikvia egyik dolgozójának kiadnánk bérbe, így állandó lakó lenne a temetőben. Az épületet és a WC blokkot szeretnénk beköztetni a városi csatorna-hálózatba, és két ablakot lecserélni. A ravatalozó egyik oldalajtájához megterveztettük az akadálymentes feljártot. Ha sikerül városi pénzt is szerezni, megvalósítjuk. A halotthűtő mellett szeretnénk befejezni a 3 db koporsó-tartót. A lejárt sírok újraváltása komoly bevételt jelentene, ehhez kellene sok segítség, hogy kevesebb legyen a gondozatlan sírhely. A köztemetőben az Őrs utcai téglafal építését be kívánjuk fejezni, a Ravazd utcai oldalon vasbeton alappal előre gyártott betonkerítést tervezünk két kapuval, s így körbezárjuk a köztemetőt. Belül vízvételre kút és pihenő padok vannak betervezve.

egy ilyen kisközösség, az a jövő gyülekezetének lelki magját jelentheti!

Szeretnénk egy elő-konfirmandus csoportot indítani szeptembertől a 6. osztályosoknak. Ennek a csoportnak a középpontjában a bibliaismeret és a közösség-építés áll majd. Ezután már kész közösséggént kezdhetnék a majdani hetedikesek a konfirmációi felkészülést. Fontos új program a *Zene bizonyágtétele* sorozat, amellyel a vasárnap esti istentiszteleteket szeretnénk előbbé tenni. Január óta gyermekfelügyelet biztosítunk a 10 órás istentisztelet idejében azoknak a gyerekeknek, akiknek szüleik szeretnének a 10 órás istentiszteleten részt venni.

Különleges alkalmak

Idén is tartunk húsvét hajnali istentisztelet - idén különleges alkalom lesz, ugyanis hat felnőtt fiatal fogunk megkeresztelni! Konfirmandusainkat két alkalommal visszük el kirándulni, áprilisban és a következő csoportot októberben. Majálist is tartunk, előreláthatólag ötvözve az egyházmegyei missziói nappal. Idén is

megjelenünk a KözösPont missziói sátorral a VOLTon. Célunk a kapunyitás az egyházzal szemben sztereotip előítéletekkel rendelkező fiatalok felé.

Magyar és német nyelvű hittantábor tervezünk június-júliusban a Hunyadiban, augusztusban pedig nyári ifjúsági tábort szervezünk. Ne felejtsük el: ez év júliusában Kőszegen lesz a Szélrózsa ifjúsági találkozó.

Idén is tartunk Mikulás műsort, illetve karácsonyi gyermekünnepélyt.

Idén ünnepeljük a Biblia évét, ebbe gyülekezetünk is bekapcsolódik. Több programot is tervezünk, egy kiállítást július 20-tól augusztus 1-ig, és az MTA Geodéziai

Kutató Intézet segítségével programsorozatot „A Biblia éve és a Föld napja” címmel. Körvonalazódik egy ökumenikus Bibliakiállítás terve is a városban. Gyülekezeti családi bibliaverseny tervezünk októberben. Vidám vetélkedő keretében ismerkedhetnénk a Bibliával, amire családok nevezhetnek be, előre megadott tematika alapján. Nem csak a tudás, hanem a kreativitás is fontos. Másnap ünnepi zárást tervezünk szeretetvendégséggel. *Legyen családtag a Biblia!* Végül új próbálkozásként tervezünk egy hálaadó istentisztelet gyermeknapon az elmúlt 3 évben megkeresztelt gyermekek és szüleik számára.

Varga Jenő - Hegedűs Attila

„Krisztus feltámadt! Krisztus valóban feltámadt!”

Ünnepi reggeli a hajnali istentisztelet után

Húsvéthajnalán a templom még a szokottnál is csendesebb és nyugodtabb. Ez a hangulat ragadhat meg, amikor az istentiszteletre jövet belépünk a kapuján. A sötétséget csak az oltár előtti gyertyák fénye töri meg és hangsúlyozza az alkalom meghittségét.

A többiekre nézve azon tűnődöm, hogy miért jöttünk el ilyen korai órán? Krisztus feltámadását jöttünk el ünnepelni... átélni? ... megérteni? A mai világban az ünneplés egészen mást jelent, mi mégsem kevesebbet, hanem sokkal többet kapunk annál. A felváltva elhangzó énekek és

bibliai igék egy igazi meditációval érnek fel, amelyet úrvacsora zár le.

A templom sötétjében pislákoló gyertyák fénye egészen intim hangulatot teremt az Istennel való találkozáshoz. Ez alkalommal egy számunkra alapvetően szokatlan, valójában szívmengető gesztust teszünk: odafordulunk embertársunkhoz – Krisztusban való testvérünkhöz – és átadjuk neki a FÉNYT: egyrészt a szó fizikai értelmében, hiszen saját mécsesünkkel gyújtjuk meg az ő mécsesének lángját, másrészt lelki értelemben is: elmondjuk neki, hogy "Krisztus feltámadt! Krisztus valóban feltámadt!" A szavak erejével mintha nemcsak a templom sötétjében, hanem az emberek lelkében is felragyogna egy aprócska láng, amelyet a hajnali istentisztelet után magunkkal vihetünk a templom csendjével ellentétes zajos külvilágba. Ennek a különleges alkalomnak az emléke és Isten közelsége adhat nekünk erőt a mindennapokban.

Csohányai Noémi

Távirati jelentések

Néhány megtartott programunkról

Február 7-én az előző sikerén felbuzdulva ismét elkezdődött egy újabb Alpha-kurzus a nagyteremben.

Február 10-én, a 9 órás német istentiszteleten szolgálatukkal bemutakoztak a gyülekezetnek az idej német konfirmandusok.

Minden böjti vasárnap esti 18.00 órai istentiszteletünkön a „Zene bizonyágtétele” címen értékes zenei tanúságtételekkel gazdagodtunk.

A Luther-Szövetség két alkalmat tartott: 2008. február 12-én megemlékeztünk ifj. Sarkady Sándor előadásával a Doni tragédiáról, március 11-én pedig Dr. Lang Jánosné világi elnökünk tartott megemlékező előadást: „Volt egyszer egy Tanítóképző” (150 éve született és 99 évet élt a Soproni Evangélikus Tanítóképző) címmel.

Február 22-24. között képviselttük magunkat a II. Evangélikus Borfesztiválon,

Révfülöpon, ahol a legnagyobb díjat soproni bor nyerte el.

Február 25-én a kommunizmus áldozatainak emlékére koszorúztunk a Szent Mihály temetőben és ökumenikus istentiszteletet tartottunk a Szt. Mihály templomban.

Sikeres beiratkozási programon vagyunk túl a Hunyadiban – a város legnépszerűbb iskolája lettünk a leendő elsősök (109 fő – 4 új osztály) számát illetően.

Március 7-én megszerveztük a Női Ökumenikus Világmanapot – a Bencés Rendház Kolostorklubjában. Az idej témország Guyana volt.

Két érdekes találkozó volt az Asztali Beszélgetések keretében – Szeremley Huba borással Snmidéliusz Zoltán, Koltai Lajos rendezővel Percze Sándor beszélgetett.

Március 16-án, Virágvasárnap a Barkácskör húsvéti jótékonyági vásárt szervezett a templom előterében.

Tervezett programokról 2008. húsvét és pünkösd között

Március 23-27. között kempteni konfirmandusok látogatása.

Április 4-6. között konfirmandus csendeshétvége Révfölöpön.

Április 8-án a Luther szövetségi előadás: Dr. Fabiny Tamás püspök: "Júdás evangéliuma - mi az igazság?"

Április 20-án az Egyházkerületi kórustalálkozó Répcelakon.

Április 22-én és 29-én Kulturális Örökségvédelmi továbbképzés Debrecenben.

Április 26-án Szent György Nap a Hunyadiban.

Május 1-3. között kempteni vendégek a városban és gyülekezetünkben.

Május 3-án középiskoláink a ballagási ünnepségei.

Május 4-én Anyák Napi ünnepi istentiszteletek.

Május 4-én 15.00-kor egykori társközösségünk ünnepe: Harkán parókia-, és toronyóra-szentelő istentisztelet Ittész János püspök úr szolgálatával.

Május 9-én 19.00-kor Jótékonyági koncert a templomban: egy beteg kisgyermek műtétjéhez gyűjtünk.

Összeállította: Gabnai Sándor lelkész, esperes

Felhívás!

Kedves Testvérek!

2008. április 11-12-én templomtakarítást tartunk, melyre kérjük és várjuk az önkéntes segítők jelentkezését a lelkézi hivatalban. Hasonlóképpen várjuk 2008. március 29-én, szombaton délelőtti testvéreink segítségét a temető rendbetételére!

Hosszú távú stratégia?

Van egy vicc, mely szerint megy a csiga, és közben sóhajtozik: De jó, hogy ilyen lassú vagyok! Olyan jó, hogy ilyen lassú vagyok! Úgy örülök neki, hogy ilyen lassú vagyok! Megkérdezi a nyuszi: Miért örülsz annyira annak, hogy lassú vagy?- Mert rossz felé megyek!

Hát ez a vicc nem a gyülekezetünkről szól: sietünk, rohanunk előre, rengeteg program, rengeteg felújítás jellemez bennünket! Már csak az a kérdés, jó irányba megyünk-e, van-e egyáltalán irány?

Azt hiszem, többen érezzük, hogy ideje elkezdni közösen gondolkodni gyülekezetünk jövőjéről. Fontos lenne "megálmodni", milyen evangélikus közösséget szeretnénk látni mintegy húsz év múlva Sopronban, milyen istentiszteletek, közösségi alkalmak, baráti körök, kisközösségek szólnék át gyülekezetünket és tennék egy közösséggé. Milyen lelkületű gyülekezetet szeretnénk, és mit tehetünk azért, hogy az meg is születhessen?

Az is nyilvánvalóvá vált, hogy ezzel a hosszú távú tervezéssel nem várhatunk addig, amíg az éppen aktuális ügyek, amelyek itt és most lefoglalják energiáinkat, majd elfogynak (☺), és majd lesz időnk a távolabbi jövőre tekinteni. Már csak azért sem, mert ezek a mostani döntések, munkák is csak akkor bírnak értelemmel, ha egy jövőbeli célt szolgálnak.

A spiritualitás hitünk szerint nem ember munkája, hanem a Szentléleké. Ráadásul mivel itt Közép-Európában nem szoktunk hozzá a biztonsághoz, sokan- én magam iszkeptikusak vagyunk: megszülethet-e egyáltalán az, amit elterveztünk, létezik-e tervezhető jövő? A kérdés jogos, de nem teszi feleslegessé a tervezést. „Céltalan hajósnak nem kedvez a szél”- ha nincsenek céljaink, akkor tényleg csak sodródni tudunk.

Ennek a felismerésnek volt a része az a hosszú távú stratégia-tervezet, amelyet a március 8-i képviselő-testületi ülés elé vittem. Nagyon örültem annak, hogy akik hozzászóltak, megértették, és komolyan vették szándékomat, úgyhogy rögtön a továbbgondolásra biztattak. Ez azonban már nem lehet egyszemélyes feladat, hiszen nem csak távoli álmokra, hanem odáig vezető útra is szükség van. Az egész tervezet kidolgozása csak csapatban történhet. Így szeretném, ha azok, akik a gyülekezet spirituális jövőképeinek kimunkálásában részt akarnak venni, egy munkaközösséggé alakulnának.

A munkaközösség most alakul, mindenkét várunk, akinek van ereje, kreativitása egy ilyen csapatban dolgozni. Nem a ma tennivalóiról, hanem a holnap egyházáról van szó. Amit pedig a hosszú távú jövőről, reményeinkről leírnak, befolyásolja a ma tennivalóit is.

Hegedűs Attila

Éneklő Egyház

Fiatal koromban afféle eposzi jelzőnek számított: az evangélikus egyház nevezte így magát büszkén. De vajon mit teszünk érte ma? Nem estünk-e messze alább az elődöknél?

Közel harminc éves Énekeskönyvünket „újnak” nevezzük, és nemigen ismerjük. Még az énekverses liturgiáknak is csak a felét! Az Új Ének című válogatás (széles felekezetközi látókör birtokában állítom:

nagyon jó válogatás) teli van a mai közép-nemzedék könnyeit is előcsaló ébredési énekekkel, és nem hiányoznak belőle a legégetőbb hitkérdések szívenütő zenei megfogalmazásai sem. Már csak az a kérdés, miért nem élünk vele. Bach korában a Passió nem hangverseny volt: ezekhez a hihetetlenül igényes művekhez a gyülekezet állította ki az előadói apparátust, a korálokat pedig az egész gyülekezet éne-

kelte. A kottából látható, hogy a szerző milyen sokat követelt – elsősorban átélésben, de ritmikában és hanganyagban is. És ez akkor a legmodernebb zene volt – mint ahogy ma is igaz, hogy a keresztyén ének-lés legújabb fejleményei nem az igénytelen-ség irányába mutatnak.

Derűjük és drága zenei emlékeik mellett erről is bizonyágot tesznek „A Zene Bizonyoságátétele” című sorozatunk szereplői. Való igaz, hogy el lehet kezdeni a hangsze-res bekapcsolódást hét-nyolc éves korban néhány gitárakkorddal. A csúcsokra lent

kezdődik az ösvény: de a keresztyén lelki-ség zenei megnyilatkozásai nagyon ma-gasra ragadnak!

A sorozatot Húsvét után is folytatjuk va-sárnaponként az este 6 órai istentisztelet keretében! A gyülekezeti terem falain az egykori prédikátorok nagyon elégedettek lehetnek. Sok szép élménnyel és varázsla-tos hitbeli kitárulkozásokkal lettek gazda-gabbak az elmúlt hetek során.

És Ti, kedves mai Testvéreim? Nektek rosszat tenne egy kis lelki felüdülés?

Szeretettel kérdezi: Hegyi Péter

Örüljete az örülőkkel, sírjatok a sírókkal!

2007 pünkösdje óta megkereszteltük

Bellai Brendon Konor, Boros Csenge Flóra, Boros Luca, Buczolics Bálint Bendegúz, Burkovszky Laura Erika, Buzsik Andos Dániel, Fejes Márk, Gana Gergő, Grieszler Hédi, Holzhauser Milán, Horváth Luca Anna, Horváth Róbert, Jancsó Alíz, Kámán Attila, Kaposi Zoltán Gergely, Király Regi-na Beatrix, Király Tibor Alonso, Kontó Mónika, Kontó Zsófia, König Bálint, Körmendy Réka, Lankovics Máté, Mac-Bretschneider Erik, Makk Réka, Mesterházy Boróka, Mészáros Mira, Milkovics Benjámín, Molnár Mendi Anna, Molnárné Győri Ágnes, Nagy Bulcsú, Nagy Tamara, Nemes Áron Gábor, Németh Rozi, Otto Peter Treiber, Pete Viktória Pamela, Péti Léna Filoména, Rédecsi Ferdinánd, Sándor Ajsa, Soós Anna, Szalay Orsolya, Szép Dániel, Torday Bar-nabás, Tót Hanna Melinda , Tóth Anna, Tóth Regina, és Tschürtz Józsa Hanna Ágota testvéreinket.

Megáldottuk

Ágoston Gábor és Doborjáni Adrienn, Bálint Ádám és Takács Anna, Balogh Zol-tán és László Erika, Baráth Norbert és Jókuti Beáta, Barcza Zsolt és Funtek Dóra, Boros Gábor és Agócs Mónika, Böröndy Balázs és Pelsőczy Dalma, Brieber Attila és Varga Szilvia, Dely Péter és Kövér Beáta,

Gmainer István Norbert és Tarnai Katalin Ilona, Heiner-Világos Péter és Artner Hen-rietta, Honti Tamás és Tóth Marianna (20. házassági évforduló), Iritz László és Fekete Livia, Kalmár Álmos és Szakács Eszter, Kassai László és Spéder Hajnalka, Lakatos Péter és Kovács Katalin, Nagy Gábor és

Stinner Ágnes, Neubauer Ferenc és Horváth Éva, Szommer Gergely és Hettlinger Zsuzsanna, Tóka Tamás és Dévényi Barbara, Tóth Csaba és Molnár Andrea, Tóth Péter Jenő és Sebestyén Ibolya, Török Szabolcs és Balogh Ivett, Varga Géza és Csöre

Utolsó útjára kísértük

35 egykori köztemetett, Ágoston Béla, Bányik Éva Erzsébet, Bendekovics Istvánné sz. Káldi Lenke, Bognár Gábor Mihály, Brezina Lászlóné sz. Németh Zsuzsanna, Csete Lajosné sz. Bratl Emma, Dedinszky Imre, Dr. Barna István, Frikton Hunor Attila, Frivaldszky Rózsa, Gáspár Béla, Gayer Istvánné sz. Szigeti Rozália, Györkös Imre, Hauer Péterné sz. Drázt Mária, Horváth Ferencné sz. Rózsás Julianna, Horváth Imre, Horváth József, Hőke Vajda Józsefné sz. Pálfy Anna, Iglér Ernő, Karsay Lajos, Kerekes Csaba, Kerling Károly, Kertész István, Komoróczy Iván, Kóró Éva, Lőrincz Ottó, Magyary Attila László, Molnár László, Németh Istvánné sz. Döbrössy Ilona,

Jolán, Varjú László és Hirschler Judit, Vida Zoltán és Kiszely Eszter valamint Von Knoop Berend George Alexander és Von Puttkamer Lilla Dorothea Adelheid házasságát.

Németh Zsolt, Nogga R. Árpádné sz. Smilli Katalin, Palló Gábor, Pataki Mihályné sz. Czako Margit, Patzer Gézané sz. Zwaller Teréz, Petó Vilmos, Rágyanszky Pál, Rédecsi Józsefné sz. Béres Mária Margit, Salamon Nándor, Salfer Józsefné sz. Wurm Zsuzsanna, Schárfi Lajos, Schekulin András, Schmaller Zoltán, Szabó Antalné sz. Fodor Piroska, Szabó Dénes Balázs, Szabó Ernő, Szalay Csaba Ernő, Szalay Ferenc, Szedenik Tamás, Szolnoki Ferenc Lajos, Toldi László, Tóth Gyula, Tóth Irén, Tranta Károlyné sz. Kiss Julianna, Unger Zsolt Miklós, Vargha Lajosné sz. Szabó Ilona és, Zethner Andrásné sz. Mészáros Margit, testvéreinket.

Eila Kaustia: A lelki építkezésről

Építkezünk: emberi kapcsolat,
kettőnké, készül.

Az állványzat mikor lesz bontható?

Rónay György: Laudes

Hajnalban a hegyoldal
csupa sugár, csupa rigódal
Harsog az ének, a fény
Habzik a fák levelén.
Kinézek az ablakomból.
A kertekben szinte tombol
Szikrázik, zeng az öröm:
„Köszönöm! Köszönöm!”
„Köszönöm, hogy ma is élek,
és, halovány kicsi lélek,
fű, fa, virág, fülemüle, sárgarigó,
dicsérhetem azt, aki Jó.
Azt, aki az életet adja,
S ami van, mind gondja van arra.
Ami van, mindent szeret ő
Hála neked, Virágolelő!”

Közben, mint egy zöld medence,
Mind több fénytelik egyre
A kert, s már ott csillog a hab
Egészen az ablak alatt.
„Lelkem- mondom- nosza, rajta:
állj, be te is a karba
dalold velük együtt alét
ragyogó örömét.
Csízzel, csalogánnyal, sárgarigóval!
Csapj a magasba, lobogó dal!
Emeld, emeld, emeld az ég felé
a mindenség szívét!
A ha köztük netalán berekednél
Próbálj újra szerencsét a kicsinyeknél.
Nézd, ott pöröl egy csapat veréb:
Zengd azzal az Úr dicséretét”

húsvéti prédikáció (Mk.16.1-8)

Ami erőtlenségünk fölött van

Az asszonyok húsvét hajnalban elindulnak, de felteszik a kérdést: ki hengerítse el a követ? Igazi asszonyi kérdés; a férfiak tenyerükbe köpnek, nekiveselkednek, maximum sérvet kapnak - ezek az asszonyok eleve ismerik saját gyengeségüket. Eszükbe sem jut, hogy erősebbek lehetnének a kőnél. Hiába a jó szándék, a tiszta akarat- nevezetesen az eltemetett testnek megadni a tisztességet-, ha egyszer el sem juthatnak a testig.

Többről van itt szó, mint az asszonyok tudott gyengeségéről. Az a kő többet jelent egy akadálynál, ami előtt megtorpan az asszonyi erő. Azzal a kővel mindannyian találkozunk, amikor azt érezzük, hiábavaló, hogy jó a szándékunk, hogy szépek az álmunk, az élet, a realitás nagyobb és súlyosabb nálunk. Nemhogy nem tudjuk elérni célunk, hanem el sem tudunk indulni. Olyan harcban győz le bennünket egy idegen hatalom, amely harcban arra sem volt esélyünk, hogy a fegyvert kezünkbe vegyük. Hányszor érezzük, hogy eleve vesztes háborúba indulunk, és hányszor érezzük azt, hogy erőnk nagy részét éppen ez a tudat foglalja le, emiatt nem tudunk annyit sem tenni, amennyi esetleg telhetne belőlünk. Érdemes egyáltalán elindulni, ha soha nem szakíthatjuk át a célszalagot? *Miért legyek én tisztességes? Kiterítenek úgyis!*- kiáltja József Attila.

Valami ilyesmit érzünk, amikor azokkal a falakkal, kövekkel találkozunk, amelyeket képtelenek vagyunk elhengeríteni. És ezek a kövek között ott van a legsúlyosabb, elközelgő halálunk tudata, annak a felismerése, hogy minden tervünk, álmunk, képzeletünk végessé válik. Haladunk, mint Magdalai Mária, Salóme és a többiek, miközben tudjuk, hogy elmozdíthatatlan kő torlaszolja el utunkat: a halál ereje. Olykor olyan az életünk, mintha arrafelé vezetne, ahol nem vezet tovább út - és felvetődik a kérdés: minek továbbmenni,

ha nincs hova? Csoda, ha reménytelenül bár, de elindulunk. Igazából nem is értem, minek mentek ezek az asszonyok tovább, amikor úgyszólván tudták, hiábavaló - céljukat nem érhetik el.

És akkor történik valami, amire nem lehetett számítani: a kő el van hengerítve. Csak úgy, érthetetlenül a legnagyobb akadály - eltűnik. Minden emberi számíthatóság, spekuláció (mi lesz, hogy lesz) egyszerre válik idejétmúlttá és nevetségessé, mert az akadálnak se híre, e hamva. Igaz, a holttestnek sem, jóindulatuk tárgyának. Indulnak, hogy majd valahogy elhengerítik a követ, és Jézus holttestét balzsamozzák - és erre se kő, se holttest. Életünk fekete akadályai és emberi, jó szándékú akarásuk egyszerre válik semmivé és anakronisztikussá az elhengerített kő és az üres sír miatt.

Igen, a feltámadás, az üres sír jócskán keresztülhúzza számításainkat - mind céljainkról, mind az akadályokról alkotott nézeteinket. Azt hisszük, mi adunk valamit Krisztusnak, Istennek - és ő ad reményt, új erőt nekünk. Hogy hogyan, miként, azt nem értjük. A tények egyszerűek: a kő el van hengerítve, a sír üres. De a miértet, a hogyan nem tudjuk, arra nincs válasz.

És nem tehetnénk nagyobb hibát, mintha most elkezdenénk a feltámadás csodáját megmagyarázni, ahelyett, hogy meglátnánk benne az egyetlent, nem remélt és nem számított reménységet: hogy nem a halálé az utolsó szó, hogy a súlyos kövek, melyek a sírokat fedik, nem maradnak mindig a helyükön, hogy az élet legyőzi a halált, hogy út van ott is, ahol a szem csak falat láthat. Nem akkor értjük meg igazán húsvétot, ha megértjük a hogyan, hanem ha meglátjuk benne az új reménységet - nincs olyan elfuserált élet, nincs olyan mozdíthatatlan kő, amely nagyobb lehetne Isten szereteténél. Ámen.

Hegedűs Attila

Szimon János nyugalmazott lelkészünk tanulmányt írt ezen a címen az énekszerző, költő lelkészről, Paul Gerhardtrol. A következőkben az ő művéből közlünk részleteket.

A megénekelt kegyelem

Az Úr Jézus Krisztus szenvedésben eltorzult arca: „Ó, Krisztusfő, sok sebbel Meggyötört, vérező...” (EÉ 200, EG 85) böjti, nagyheti, nagypénteki énekünkről talán nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy Gerhardt Pál leghíresebb éneke, és szinte hihetetlen, hogy ez nem eredeti költemény, hanem egy középkori latin mű átültetése.

Clairvauxi Bernhard mondja egyik igehirdetésében: „Boruljunk le először az Úr lábaihoz, aki teremtett és sírjunk tetteink miatt. Aztán keressük annak kezét, aki fáradt térdeinket védi és erősíti. Ha ezt imádság és könnyek között elértük, akkor talán fejünket a dicsőséges ajakhoz emelhetjük, hogy őt – féle-

lemmel és reménységgel mondom – ne csak szemléljük, hanem öleljük.” Ilyen szemlélődésben születettek a Bernhard alapította cisztercita rendekben az áhítatok, énekek, melyek „Passionssalve” (szenvedés üdvözlése) nevet viselik. Ezt a művet mégsem a Jézus-misztikáról nevezetes Szent Bernhard írta, hanem tanítványa, a belga cisztercita apátságában 1250-ben meghalt Löweni Arnulf.

Az énekversek a Megváltó kezeihez, lábaihoz, térdeihez, oldalához, melléhez, szívéhez és fejéhez kapcsolódnak. Ezekben a passionssalvékban nem az egyház énekel elsődlegesen, hanem „a hívő lélek, amely szenvedélyes együttérzéssel a kereszten megszerzett üdvösséget magáévá teheti. Egy olyan kegyességi forma, melyet a késői középkorban gyakoroltak, amint az kifejezésre jutott Gerhardt Pál idejében a reformátori hitvallássosság területén” (Jörg Erb: Paul Gerhardt und seine Lieder, 100. oldal). Gerhardt már Grimmában megismerte és megszerette ezeket az énekeket, passiósalvékat.

Az ötödik salveének a Megváltó fejéhez fordul, és leírja az arcát: csupa seb, leköpdösött, összevert, véráztatta, töviskoronás. Valaki így fejezi ki az ének lényegét: „A hívő, lélekben a szenvedő Megváltó keresztje alatt áll, és megragadja a világtörténelem legnyomasztóbb és legfelemelőbb látoánya, szemlélése közepette a hozzá fűződő kettős személyes viszony érzése: felismeri, és bűnösnek érzi magát az emberiség bűnében, mely az Urat a keresztre juttatta, de a kegyelemben való részesedését is átéli, mely Krisztus örök áldozatából az egész világra árad. Megérzi, hogy a kereszt alatt van keresztények számára igazi hely, és kegyelemért könyörög, hogy ebben a hitbeli szemlélésben megmaradjon, főként a saját végnél, a saját halál ínségében.” (Christian Karl Josias von Bunsen)

Az utolsó vers számos halálos ágy mellett hangzott el, és bizonyára ezután is így

lesz. Számptalan haldokló tért haza, megvigasztalva, megerősödve a költő szavaival: „Hitem átölel téged. Ki így hal, él az, él!” A magyar fordítás már húsvét fényét hinti a haldoklóra, aki hittel öleli át a Megfeszítettet. Ezért nem téves az utolsó sor fordítása: „Wer so stirbt, der stirbt wohl”. Mert aki hisz a megfeszített és meghalt Krisztusban, ha meghal is, él.

Az „Auf, auf, mein Herz mit Freuden”, „Fel, fel, szívem, örömmel” (EG Evangelisches Gesangbuch 112.) kezdetű húsvéti ének hazai énekeskönyvünkben nem található. A reformáció századában nehezen találunk az énekkincsben olyan verset, amely a saját szívét megszólítja és felszólítja, hogy örömmel fogadja a húsvéti hírt. A költő a hangsúlyt az üdvösségtettek személyes elfogadására helyezi, és a személyes hittapasztalatra. A költőnek ez a személyes vallástétele és öröme mágnesként vonz és ragad magával, és ezáltal lesz az ének sajátunkká. A gyülekezet, az egyház csak akkor lesz erős közösséggé, ha az egyes láncszemek erősek a hitben, és így egymásba kapaszkodva nem okoznak szakadást. Ugyanis egyenként erős hitű és a szeretetben szilárdan egymásba kapaszkodó láncszemek, mint összekapcsoló láncgyülekezet tudja csak előhozni a kútból az ige élő vizét!

A költő nem magára helyezi a hangsúlyt, hanem a húsvéti győzelemre, az élő Krisztusra! „Krisztus ismét szabad és kiáltja: Viktória” - halljuk a második versben. Megelevenednek a győzelmi ígéretek. Beteljesedik Mikeás 5: „Kezed győzni fog ellenségeid felett”. A 98. Zsoltárban olvasuk: „jobbával győz és szent karjával”. A 118. Zsoltár szerint: „örömmel énekelnek a győzelemről az igazak sátoraiban”. Kicsúcsosodik Pál apostolnál: „A halál elnyeletett diadalra. Hála Istennek, aki a győzelmet adta a mi Urunk Jézus Krisztus által”.

Miközben tündöklük a személyes hitbizonyosság Krisztusnak a halál felett aratott húsvéti győzelmében, nem feledkezünk el a költő-lelkész, hogy ezt a ragyogást csak Krisztus testében, az egyház közösségében kapja, amint Pál apostol is a gyülekezetet Krisztus testének tartja: „sokan egy test vagyunk a Krisztusban” (Róm 12,5). „Ti pedig Krisztus teste vagytok” (1Kor 12,27). Gerhardt örül annak, hogy Krisztus testének egy tagja, melynek a húsvéti győzelmet aratott Úr a feje. Bár Jörg Erb könyvében ezt írja: „Paul Gerhardt egyházat és gyülekezetet egészen figyelmen kívül hagyja”, mégis meggyőző személyes bizonyágtételével vonzóvá lesz, és építi Krisztus testét, mert nem önmagára mutat, hanem a test fejére!

Wie ein Vater seinen Sohn trägt

„Fußspuren im Sand“ – auf Postkarten und Postern und in Büchern findet sich unter dieser Überschrift eine der bekanntesten religiösen Texte: da geht jemand im Traum mit Gott an der Seite den Meeresstrand entlang und sieht Stationen seines Lebens. Dabei waren oft Fußspuren von zwei Personen zu sehen; immer wieder, und es stellte sich heraus, gerade in den schwersten Zeiten nur die von einer. Da wandte sich im Traum der Mensch an Gott und sagte: „Du hast doch versprochen, immer bei mir zu sein, aber gerade in den

schwersten Zeiten war nur die Spur einer Person zu sehen.“ Da antwortete der Herr: „Mein liebes Kind, ich liebe dich und werde dich nie allein lassen, erst recht nicht in Nöten und Schwierigkeiten. Dort, wo du nur eine Spur gesehen hast, da habe ich dich getragen.“

Diese Geschichte wird einer Frau namens Margaret Fishback Powers zugeschrieben, aber eigentlich stammt sie aus der Bibel, und zwar aus dem 5. Mosebuch. Auch da, in einem Rückblick auf Israels Geschichte, mag es um Fußspuren gehen, dann aber um Spuren im Wüstensand. Denn Israel befindet sich nach dem Auszug aus Ägypten in der Wüste. Wir kennen wohl Begebenheiten, wie dann viele angesichts des beschwerlichen Weges klagen und am Verzagen sind. Und doch geht's weiter. Aus der Not eröffnet sich ein Weg heraus. Im Rückblick auf diese Erfahrungen heißt es im 5. Mosebuch: „Da hast du gesehen, dass dich der HERR, dein Gott, getragen hat, wie ein Mann seinen Sohn trägt, auf dem ganzen Wege, den ihr gewandert seid (5. Mose 1, 31). Gott sorgt dafür, dass Menschen, die müde, schlapp, matt sind, doch weiterkommen. Er lässt sie nicht im Stich. Wo Gefahr ist, ist auch der Retter da. Darum soll man sich auch durch nichts und niemanden angst und bange machen lassen. Das drückt sich dann auch in diesem Wort aus: „Entsetzt euch nicht und fürchtet euch nicht vor ihnen. Der HERR, euer Gott, zieht vor euch hin und wird für euch streiten (5. Mose 1, 29f.). Mit „ihnen“ ist ein starkes, mächtiges Volk gemeint, dem sich Israel auf seinem Weg ins von Gott verheißene Land gegenüber sieht. Und schon denken viele wieder das Schlimmste, denken an Ende und Untergang. Man schaut auf die eigene kleine Kraft und auf die riesigen Probleme vor sich und erstarrt davor, wie das Kaninchen vor der Schlange. Man verliert die Gelassenheit und das Vertrauen, dass Gott schon einen Weg zeigen und bahnen wird und man weiter vorankommt, Gefahr und Not

hinter sich lassend. Jemand sagte: „Mit Gott sind wir immer in der Mehrheit“, will sagen immer stärker und siegreich, wie schrecklich und riesenhaft sich eine notvolle Situation auch gebärdet.

Mag sein, dass nach außen hin, von außen betrachtet von dieser Sieghaftigkeit gar nicht viel, vielleicht sogar das Gegenteil zu sehen ist. Aber ein gläubiger Mensch hat sozusagen zwei Leben, ein äußeres und ein inneres, ein körperlich-seelisches und ein geistliches. Dieses äußere, körperlich-seelische Leben kann bedrängt werden, in größte Not geraten, Krankheit kann es zeichnen, aber da ist in unserem Inneren eine von Gott kommende, unzerstörbare Gegenkraft lebendig. Von außen will den Menschen Vieles niederdrücken, Gott gibt uns ein inneres Gegengewicht. Welche Folgen das hat, davon erzählt der Apostel Paulus im 2. Korintherbrief. Da sieht es, von außen betrachtet, für Paulus gar nicht gut aus. Vielfach ist er körperlich und seelisch bedrängt, und trotzdem kann er feststellen und sagen: „ich bin guten Mutes“. Wie das? Weil Gottes Geist seinem Leben von innen heraus Auftrieb verleiht. Da ist ein inneres, geistliches, also von Gottes Geist gewirktes Leben, dem nichts und niemand etwas anhaben kann. Dieses von Gott gewirkte innere Leben bleibt auch dann, wenn der äußere Mensch zerfällt,

stirbt, vergeht. Das von Gott gewirkte und gewebte innere Leben aber ist wie er selbst unzerstörbar und unvergänglich. Und darum raubt nichts und niemand dem Paulus seinen guten Mut. Er sagt: „Ich bin guten Mutes in Schwachheit, in Misshandlungen, in Nöten, in Verfolgungen und Ängsten um Christi willen; denn wenn ich schwach bin, so bin ich stark“ (2. Kor. 12, 10). Gerade an den Tiefpunkten, wo wir nichts mehr machen können, zeigt sich die Wahrheit, dass ein Stärkerer, nämlich dass Gott unser Leben trägt. Besonders deutlich wird das an unserer schwächsten Stelle, dem Tod. Wir würden vollkommen entkräftet liegen bleiben, wäre da nicht das innere Leben, Paulus spricht an einer Stelle auch vom inneren Menschen, den Gott erneuert, erhält und aus dem Tod zu sich erhebt, zu sich trägt in die Ewigkeit. Der Geist Gottes, der Jesus aus dem Tod herausgeholt hat, ist auch in uns wirksam. Er lässt uns erfahren: Gott trägt uns „wie ein Mann seinen Sohn trägt“, und darum kommen wir durch alle Gefahren hindurch und kommen im Reich des Himmels an mit allen seinen neuen Lebensmöglichkeiten.

Gesegnete Ostern!

Mit geschwisterlichen Grüßen

Ihr/Euer Volker Menke, Pfr.

Herzliche Einladung

auch zu den deutschsprachigen Angeboten unserer Kirchengemeinde: Sonntagsgottesdienst um 9.00 Uhr; Wochenpredigt donnerstags um 17.00 Uhr; Kindergruppe für Kinder im Alter von 6-12 Jahren jeden 2. und 4. Mittwoch eines Monats um 16.30 Uhr; Konfirmandenunterricht freitags um 15.30 Uhr; Jugendgruppe jeden 1. und 3. Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; Glau-

bensgesprächskreis jeden 2. und 4. Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; Gemeindegemeinschaft (auf Ungarisch und Deutsch) jeden 1. Mittwoch eines Monats um 15.30 Uhr in den Räumlichkeiten des Ev. Altenheims. (Nähere Informationen zu allem bei Pfarrer Volker Menke, Sopron, Templom utca/Kirchgasse 12, Tel.: 99/322-674).

Ha tavasz, akkor...

Több napfény, kellemesebb hőmérséklet, virágba boruló fák, benépesülő parkok, terek, gyermekzsivaj... és *kampányhadjárat a civil szervezetek részéről a személyi jövedelemadó 1%-áért*. Talán nem veszi rossznéven az olvasó, ha az alábbiakban röviden bemutatok néhány evangélikus iskolához köthető alapítványt, mely ezekben a hónapokban szintén hasonló ügyben munkálkodik.

Az *Evangélikus Egészségügyi Képzésért Alapítvány* 1999-ben jött létre abból a közérdekű célból, hogy az egészségügyi nevelést, oktatást megerősítse, hozzájáruljon az *Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskolában* folyó képzés színvonalának emeléséhez, a hivatásában keresztyén hittel is megerősített szakemberek képzéséhez.

Az alapítvány kuratóriumi tagjai az anyagi feltételek javítása érdekében több alkalommal szerveztek adománygyűjtő akciót, sok társadalmi munkát végezve nyertek külső támogatókat. Ennek eredményeként az utóbbi években igen jelentős mértékben tudták fejleszteni informatikai eszközállományukat és diákjaik idegen nyelvi környezetben történő nyelvtanulását. Lehetővé tették Erdély felfedezését, és az elesettek érdekében végzett önzetlen munka örömeinek megismertetését (Leégett szovátai gyermekotthon újjáépítése).

Az intézmény tanárai az alapítvány jóvoltából rendszeresen részt vehetnek a soproni Logopédiai Napokon, ahol korszerű ismereteket kapnak a sajátos nevelési igényű tanulókkal való foglalkozáshoz. Az alapítvány működését (nyomdaköltség, levelezés, hirdetés, telefon stb.) az Önök felajánlásain kívül pályázatokon nyert pénzeszközökkel biztosították.

A jövőre vonatkozó terveik közt szerepel az informatikai eszközállomány további fejlesztése, a demonstrációs eszközök, oktatáshoz szükséges fogyó anyagok be-

szerezése, a szakmai rendezvényeken való részvétel anyagi feltételeinek megteremtése, valamint a külföldi szakmai kapcsolatok és a diákcsere programok ápolása. Adószám: 18983175-1-08 Számlaszám: Lövő és Vidéke Takarékszövetkezet 59100401-11032601

A *Soproni Líceumi Diákszövetség* alapítványát 1992. január 20-án jegyezték be. Feladata, hogy a *Berzsenyi Dániel Evangélikus (Líceum) Gimnázium, Kollégium és Szakképző Iskola* diákjait a tanév során tankönyv-, ruha-, kirándulási segélyben és havi rendszeres támogatásban részesítse. Számlaszám: OTP Soproni Fiókja 11737083, Soproni Líceumi Diákszövetség Alapítvány 20071350

A *Líceumi Alapítványt* a Magyarországi Evangélikus Egyház és az Északi Evangélikus Egyházkerület hozta létre a *Líceumi* oktatási feltételek é az iskolai képzés színvonalának javítására. Az alapítvány nyitott, bármely személy, illetve közösség csatlakozhat a célok megvalósításához. Számlaszám: Postabank és Takarékpénztár Rt. Soproni Fiókja 11996004, Líceumi Alapítvány 022-03742

Kapi Alapítvány néven került bejegyzésre a család által kezdeményezett és a *líceum* szellemi, lelki, zenei fejlesztését célzó alapítvány. Kapi Gyula, a későbbi tanítóképezdei igazgató és fia, Kapi Béla, későbbi dunántúli püspök egyaránt a líceum diákja volt. Az alapítvány azokat a tanárokat és növendékeket támogatja, akik evangélikus egyházi irodalmi és zenei téren kiemelkedő eredményeket érnek el. Az alapítvány által évente kiírt ösztöndíjra az iskola bármely diákja pályázhat. A díj odaítéléséről a kuratórium dönt.

Számlaszám: Postabank és Takarékpénztár Rt. Soproni Fiókja 11996004, Kapi Alapítvány 022-05407.

Balikóné Németh Márta

Új diákok felvétele a líceumba

A 450. jubileumi tanévet követően a hét-köznapi megszokott rendjében készítettük elő a következő tanévre szóló beiskolázási programunkat. 2007-ben, köszönhetően az említett jubileumnak, sokan hallhatnak az Evangélikus Líceumról azok közül is, akik Egyházunkon vagy családi kötődéseiken keresztül nem ismerhették mindennapjait – természetesen ez önmagában is sokat segített az új diákok elérésében.

Ismert Magyarország nyomasztó demográfiai helyzete. Számos iskola küzd beiskolázási gondokkal: fogynak a gyerekek, nem nagyon van kit felvenni. A felvételi vizsgák többnyire formálissá válnak, hiszen örül az iskola, ha jelentkeznek, s távolról sincs olyan helyzetben, hogy való-

gathatna közülük. Az evangélikus iskolákban, s így a líceumban sem ez a helyzet. Számunkra külön előny, öröm, de ugyanakkor kötelezettség is, hogy lehetőségünk van fogadni a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület összes gyülekezetéből az evangélikus fiatalokat. Ezzel együtt természetesen rendkívül fontos a soproni és a környékbeli evangélikussággal ápolt kapcsolatunk: külön öröm, hogy idén is számos család bízta ránk gyermekét ebből a körből is.

Bízva abban, hogy az evangélikus iskolaügy közös missziói feladatunk lesz a jövőben is, szeretettel hívjuk és várjuk iskolánkba a soproni evangélikus családok gyermekeit.

Tólli Balázs

Beiskolázási folyamat az Eötvösben

Kívülállóknak talán nem is sejtik, milyen hosszú út vezet a felvételi elbeszélgetések megszervezéséig, és hogy mennyi minden történik még azt követően a beiratkozással...

Iskolánk első beiskolázással kapcsolatos rendezvénye a nyolcadik osztályos osztályfőnökeinek, pályaválasztási felelőseinek meghívása, amit az egyes osztályok (előzetes időpont-egyeztetés után történő) meglátogatása követ. Ezzel párhuzamosan megmutatjuk magunkat a Megyei Munkaügyi Központ által szervezett Pályaválasztási Kiállításon, szerepelünk jó néhány pályavá-

lasztási kiadványban, a média legkülönbözőbb szinterein. Igyekszünk kihasználni a Lelkész Munkaközösség és a gyülekezetlátogatások, vendég istentiszteletek adta lehetőségeket is. Nagy örömmel veszünk részt szülői értekezleteken, továbbtanulási rendezvényeken Sopronban és vidéken egyaránt. A nagy gonddal előkészített Nyílt Napok kitüntetett figyelmet érdemlő eseménynek számítanak a választás előtt álló tanulók és a rendező intézmény szempontjából egyaránt.

Hosszú évek óta pályázatot írunk ki nyolcadik osztályos tanulók részére, és a dolgozatot beküldők számára némi előnyt adunk a felvételnél.

Az idei tanév új eleme egy csecsemőgondozási tanfolyam beindítása volt, melyen előre elkészített rend alapján, végzős diákjaink bevonásával foglalkoztunk az iskolaválasztás előtt álló diákokkal.

A szórólapok terjesztése; a telefonon, vagy e-mailben történő esetleg egyéni beszélgetések során történő tájékoztatás szerves részét képezi mindennapjainknak.

A márciusban tartott felvételi beszélgetések nem jelentik a beiskolázással kapcsolatos munka végét, de kétségtelenül kiemelt eseménynek számítanak. Iskolánkban három napot fordítottunk erre a feladatra. A jelentkezőket összesen 15 – taná-

rokból és diákokból álló – bizottság fogadta.

Nagy meglegedésünkre szolgál, hogy az országosan csökkenő gyermeklétszám ellenére, az előző évinél is több jelentkezőnek örülhetünk!

Balíkné Németh Márta

ÓVODAI BEIRATKOZÁS

Szeretettel tájékoztatjuk a Kedves Szülőket, hogy a Hunyadi János Evangélikus Óvodánkba a beiratkozás

2008. április 2-án szerdán, és 3-án csütörtökön 8-17 óra között

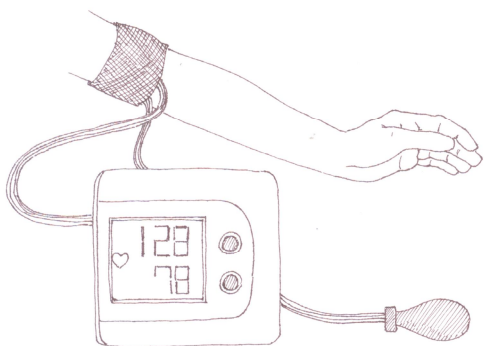
lesz. Elsősorban evangélikus felekezetű családok gyermekeit várjuk, valamint – felekezeti hovatartozás nélkül – azokat, akik elfogadják óvodánk keresztyén erkölcsi értékek szerinti nevelését és segítenek annak megvalósításában.

Óvodánkban három osztatlan (vegyes) csoport működik, így lehetőséget biztosítunk arra, hogy a testvérek, barátok együtt lehessenek.

Az érdeklődő szülőket bármikor szeretettel fogadjuk!

Címünk: Sopron, Borsmonostori u. 9. Tel.: 99/314-284

Megérzi?

Hányszor hallom az évek alatt, még akár több évtizede ismertén magas vérnyomás betegségben szenvedőktől is: „nem kell mérnem, én megérzem, ha magas”

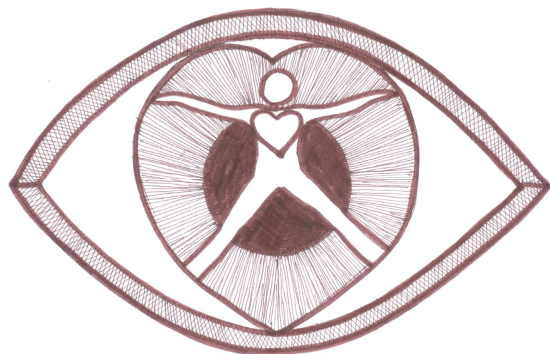
Hülyeség! Vagy, finoman kifejezve: sajnos ez nem igaz.

Ha eddig esetleg arra gondolt, ha fáj a feje - és megméri a vérnyomását (és magasnak találja) - az biztosan a magas vér-

nyomástól fáj. El kell, hogy keserítsem, nem biztos! Egyszer mérje meg úgy is a vérnyomását, ha a lába, vagy a foga fáj erősen! Valószínű magas lesz! Ugye nem gondolja, hogy a magas vérnyomástól fáj a ...lába?!

Ez a betegség is lassan, fokozatosan alakul ki. Vérnyomásunk legtöbbször évek alatt emelkedik a magas tartományba. Ezt csak rendszeres méréssel, leginkább önellenőrzéssel lehet idejében észrevenni. Szerezzen hát be egy megbízható (!), lehetőség szerint felkaronmérő (!), megfelelő méretű mandzsettával (!) ellátott vérnyomásmérőt és több héten át (!), nyugalomban (!), panaszmentesen (!) mérje a vérnyomását! Ha értékei tartósan elérik a 130 vagy a „/”-ben a 85Hgmm-t, Önnek már magas vérnyomás betegsége lehet!

Mennyi a jó?

Ha a vérnyomásértékekkel kapcsolatban tesszük fel a kérdést, sajnos nem elég egyetlen számadatot megjegyeznünk. Kezdjük talán ott, hogy a vérnyomásértéknek van egy felső (a legmagasabb) és egy alsó (tehát legalacsonyabb) értéke. Minden szívösszehúzódnál, amikor a szív ereinkbe nyomja a vért, a vérnyomás megemelkedik, és az alatt az idő alatt, amíg a szív

magába gyűjti a következő adag kipumpálható vért, a vérnyomás csökken. Ha egy automata vérnyomásmérővel megmérjük vérnyomásunkat az először két számot mutat. Az első a maximális (orvosi szóval szisztolés) a második a minimális (orvosi szóval diasztolés) vérnyomásérték. A legtöbb készülék ezután kiírja a pulzusszámunkat is.

Nagyon fontos, hogy a vérnyomásértékeink összehasonlíthatóak legyenek, s hogy nyugalomban, panaszmentesen, ülő helyzetben, megbízható, pontos készülékkel, megfelelő méretű vérnyomásmérő mandzsettával mérjük. Legtöbbször több mérés és hosszabb időszakok mérési adatai alapján dönthető el, hogy jó-e a jó vagy magas-e a magas. A konkrét számokról következő alkalommal „számolok be”.

Dr. Tschürz Nándor

Periszkóp

„Túl az éj egy bizonyos pontján, már kifelé megyünk az éjszakából. De hogy elérjük a hajnalt, át kell mennünk, vérben és verejtékben a legsötétebb ponton. Amely egyben a világosság kezdete. Mert a szenvedés értelme nem a szenvedés.

Ki vett rá minket, milyen manicheus sugallat kapott rá a szenvedés öncélú kultuszára? Vedd tőlem ezt a kelyhet – mondja Jézus az Olajfák hegyén. Ha lehet múljék el tőlem ez a keserű pohár.

Még ott, vérben és verejtékben, még ebben a végtelen kőhajításnyi messzeségben is verdes riadt madárszárnyával a reménység. A remény Abban, akinek minden lehetséges. Ez az esztelenségében eszes remény: mert a keserű kelyhet mégsem veszik el a szánktól, a keserű poharat mégis ki kell inni; de akinek minden lehetséges, ha akarná, elvehetné mégis a keserű kelyhet, vagy keserű levét mézre cserélhetné. A határainkat felülmúló szenvedésben él egy határainkat fölülmúló lehetőség, hogy ami van, bármelyik pillanatban ninccsé lehet.

Valamivé, ami nincs többé; ami már egészen más: egy másfajta lét. A határtalan szenvedés rabságában ott lappang a határtalan szabadság lehetősége: hogy már nem szenvedünk.

De ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd – mondja Jézus az Olajfák hegyén. Nem mond le a reményről; nem adja föl a remény lehetőségét: a keserű kehely elmúlását. Múljék el, ha lehet. És mert Neked minden lehetséges: elmúlhat. Lehet, hogy elmúljék.

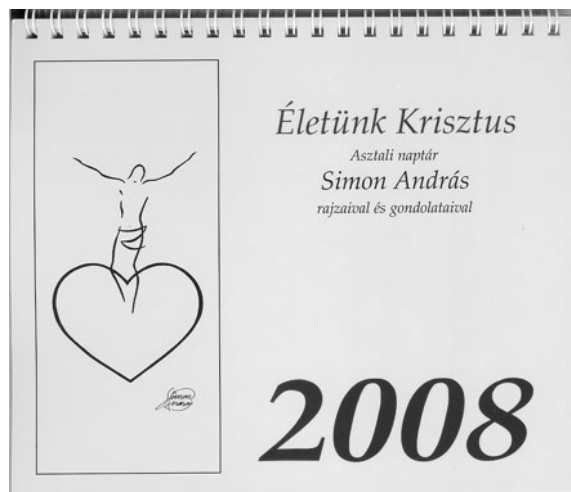
Mégis, csak akkor múljék el, ha akarsz. Röpte tetőpontján a reménység átlendül a szeretetbe. Én mindvégig remélek, a reménytelenség éjének kútfenekén is remélek; de reményem reménynél is nagyobb teljességében már csak a Te akarated teljesülését remélem.

A remény még az élethez tartozik, a szenvedéshez. A szeretet már a föltámadáshoz..

Míg Péter, Jakab és János aludtak, egy kőhajításnyira tőlük, vérben és verejtékben már túlhaladt mélypontján a Szenvedés éjszakája. Abban a pillanatban, amikor Jézus önként elfogadta halála keserű kelyhét.”

(Rónay György)

Simon András grafikusművész

Címlapunkon ezúttal Simon András Győzelem című grafikája szerepel, melynek forrása az internet volt.

Régóta szeretem Simon András munkáit. Rajzait is, könyveit is. Csupán néhány vonal, többnyire eszköztelen egyszerűség,

mégis lélek, lendület és szeretet van minden rajzban...

Jó találkozni velük!

Simon András 1958-ban született Budapesten, a Budapesti Képző-és Iparművészeti Szakközépiskolában végzett játékkészítő - grafika szakon. Dolgozott a Tankönyvkiadó Grafikai Osztályán, könyveket illusztrált. Ám - Istent kérve, hogy mutassa meg számára az utat - az illusztrátor kötöttségét a művész szabadságára váltotta.

„Egy mélységesen mélyen átélt imádságban leborultam hát elé és arra kértem, hogy könyörüljön rajtam és adjon nekem tehetséget az Ő végtelen gazdagságából. Olyan tehetséget, amely képessé tesz arra, hogy megtalálva egyéni és másokkal össze nem téveszthető stílusomat ki tudjam fejezni mindazt, amit rejtett kincsként a lelkemben hordozok. Hálám jeleként azt ajánlottam fel, hogy ha megajándékoz a kért talentummal, akkor azzal én nem a magam, hanem

az Ő dicsőségét fogom szolgálni. Hiszem és úgy is tapasztalom, hogy Isten meghallgatta a kérésemet. Én pedig gyönyörűséget találok abban, hogy a rajzaimmal Őt szolgáljam, róla beszélek és Őt dicsérem.” – írja honlapján.

Méltatói mondanivalója sokrétűségét, sajátos képi világát, jellegzetes szimbolikáját, mély hitét és humánusát emelik ki. Rajzaival találkozunk képeslapként, naptárként, és más anyagon is, mint a papír (Pl. fa).

A művész azonban nemcsak rajzol, hanem ír is. Verseket, meditációkat, lírai hangvétellű elmélkedéseket.

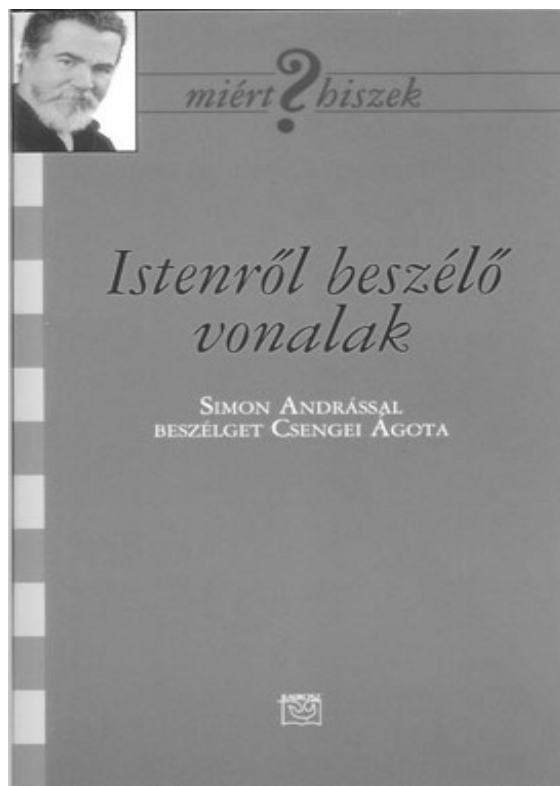
V. Kulcsár Ildikó újságíró írja egyik könyve kapcsán: Ne tartsd fontosnak, hogy fontosnak tartsanak. Egyszerűen csak szeress. És fontos leszel – tanácsolja.

Simon András grafikus, aki Szeretetközelen című könyvében ügvet se vet az időre, a pénzre, a sikerért lihegő világra, egyszerűen csak arról töpreng versben és prózában, hogy milyen szerepet játszik, (játszhat) a hétköznapjainkban a szeretet. Ez a gyönyörű, elgondolkodtató kötet egy mélyen vallásos művész vallo-mása a hitről, a szépségről, a türelemről, az alázatról, s mindarról, ami számára fontos az életben. Szánjanak rá néhány estét.” Hasonló szavak Simon András további könyveiről is elmondhatóak.

Könyvei, képei - többek között - kaphatóak a Huszár Gál Könyvesboltban, megtekinthetők és megrendelhetők a szerző <http://www.simongaleria.hu/> című honlapján.

Ajánlom szerető figyelmükbe!

Várfalvi Erzsébet

Húsvét – szokások

A húsvét ünnepe sok szálon kapcsolódik a tavasz megérkezéséhez, s a megújulás, a termékenységgel összefonódó népszokásokhoz. E népszokások nagyrészt nem épülnek be a keresztény vallás ünnepi rítusaiba, hanem azzal párhuzamosan, mint a falusi közösségek ünnepi szokásai maradtak fenn.

A húsvétot megelőző farsangi időszak mulatságai a tél legyőzését, a tavasz megérkezését ünneplik. Európa-szerte elterjedt szokás a telet jelképező szalmabábu elpusztítása, elégetése vagy vízbe fojtása. A böjt alatt régen főleg kenyeret, száraz növényi étkeket ettek. A hosszú böjti időszakot kisebb ünnepek tagolják. A magyar néphagyományban a közbeeső vasárnapoknak nevük volt: a második gulyásvasárnap, az ötödik feketevasárnap, a hatodik virágvasárnap.

Ez az utolsó vasárnap már a húsvéti ünnepsorozat része. Magyar népszokás ezen a napon a zöldág-hordás, más néven villőzés: a termékenységet segítő eljárás. Az ággal megütögették a fiatal lányokat, menyecskéket. A moldvai csángók fűzfa sípöt fújnak, habajgatnak, ezzel „keltik fel” a tavaszt. Sok helyen zajos határkerülést tartanak, mellyel a rossz szellemeket űzik el. A barkaszentelés szokása a keresztény és a "pogány" szokások ötvözetét mutatja. A virágvasárnapot megelőző szombaton a gyerekek barkát szednek. A barkát virágvasárnap a templomban megszentelik. A szentelt barkának bajelhárító szerepe van.

Nagycsütörtökön az utolsó vacsora és a tanítványok lábának megmosása (a vendégszeretet jelképe) emlékére szokás volt, hogy Rómában a pápa 12 szerzetes lábát megmosta. (Királyok, nemesek is így cselekedtek sok országban e napon.) Nagycsütörtök estéjén a harangok elhallgatnak, a hagyomány szerint Rómába mennek. A harangok útjának célja, hogy lássák a pápát; de van, ahol azt tartották, hogy a tojások gyűjtése is, melyeket azután leszórnak a gyerekeknek, amikor visszatérnek

Nagycsütörtökön, „zöldcsütörtökön” valami zöld ételt, például spenótot volt szokás enni. Pilátus-égetés is e nap szokása, mikor a Pilátust jelképező bábut elégették, megverték.

Nagypéntek, Jézus kereszthalálának napja – gyászünnep. Katolikus szokás szerint az emberek a helységek szélén lévő kálvária - dombokra vonulnak, s megállnak az egyes stációkat jelölő kápolnáknál, mintegy eljátszva Jézus kereszttitelének útját. A Mária-siralom is ehhez a naphoz kötődnek. Ilyen Mária-siralom az egyik legrégebbi nyelvemlékünk:

“Világ világa, virágnak virága. Keserűen kínzatul, Vas szegekkel veretel”

Nagypéntekhez tisztítási-tisztulási rituálék is kapcsolódnak. A szokások tájegységenként változtak a pataokban történő fürdéstől kezdve egészen a porta rituális felsepréséig amely mindig a házzal ellentétes irányban történt. Göcsejben a gazda, vagy gazdaasszony kora hajnalban mezetenül, pálcával a kezében körülfutotta a házat, miközben ezt mondta: *„Patkányok, csótányok, egerek, poloskák oda menjetek, ahol füstös kéményt láttok!”* A mai ember számára egy kis magyarázat szükséges e tisztítási eljáráshoz: azért zavarták a füstös kémény felé az ártó dolgokat, mert hajdanában nagypénteken, Krisztus halálának emlékére kioltották a tüzet, akinél mégis égve maradt, az megérdemelte, hogy rászabaduljon a rontás.

Ismert mondóka: *“Nagypénteken mossa a holló a fiát, ez a világ kígyót, békát rám kiált.”* A rituális mosakodás jelenik meg a hajnali mosakodásban, melyet csak fiatal lányok végeztek, s mely bajelűző szereppel bírt. Friss folyóvíz kellett hozzá, s a következő mondóka: *„Az én vizem folyjon el, az én szeplőm múljon el!”*

E naphoz jellegzetes ételek tartoztak - korpából készült savanyú leves, esetleg tojás. Van olyan vidék, ahol e napon kenyeret sütnék, melyet vagy megőriznek a következő nagypéntekig, vagy odaadják az első koldusnak.

A nagypénteken sötét, dísztelen templomokat nagyszombat reggelére virágokkal, zöld ágakkal díszítik fel. Ez a nap a víz után a másik őselem, a tűz ünnepe. Este a templomban az új tüzet ünneplik, melyet csiholással élesztenek, s a Krisztust jelképező húsvéti gyertyát ezzel gyújtják meg. Sok helyen szokás ilyenkor új ruhát felvenni, vagy legalább kalapot, kesztyűt.

A feltámadás napja húsvétvasárnap. Sok országban szokás e napon a napfelkeltét egy magas hegy tetején várni. Ehhez több hiedelem kapcsolódik - egyik szerint a felkelő nap Krisztus feltámadásának bizonyítéka, a másik szerint, aki jól figyel, megláthatja benne a Krisztust jelképező bárányt a zászlóval.

Húsvét napja a magyarságnál dologtöltő nap, étrendje is jellegzetes: az ún. szimbólum-ételek. Első a bárány, a zsidóság Egyiptomból való menekülésének emlékére. Másik eledel a tojás, az élet ősi szimbóluma, mely a kereszténységénél új tartalmat kapva, a feltámadás jelképe lett. Újabb keletű étel a sonka és a kalács.

A húsvéti locsolkodás első írásos emléke 1545 áprilisából származik, mely szerint akkoriban még szó szerint megfürösztötték - és nem meglocsolták - a lányokat. A szokás folyamatosan szelídült. A XVIII. századi erdélyi leírások már csak vedrekkel való öntözésről tudósítanak. A tojásadás szokásának keletkezésére utaló adat nem áll rendelkezésre, tény, hogy a XVIII. században már nem csak a locsolásért járt, hanem egyébként is ajándékozták. A tojás hímzése, megírásának szokása is kialakult ekkorra, de nem mindig cifrázták meg

valamennyi tojást, sok esetben csak a kedves kapott hímet.

Végezetül essen szó a nagy húsvéti rejtegről: Hogy került a nyúl a húsvéti kosárba? A húsvéti nyúlnak semmi nyoma népünk hagyományában - nem is lehet - mivel német eredetű szokásról van szó és ott is csak a XIX. században terjedt el. Kialakulását feltehetően félreértés okozta. A XVI. században a német földesuraknál a nép kötelező húsvéti szolgáltatása a gyöngytyúk volt, tojásaival együtt. E jószág német neve Haselhuhn, amit sok helyen rövidítve, csak Hasl-ként emlegettek, és szokás lett párhuzamot vonni a Hasl és a húsvét között. Más német uraknál viszont nem gyöngytyúk, hanem nyúl volt az ajándékozás tárgya és itt kezdődött a kavarodás, mivel a nyúl német neve Hase. Innen már csak össze kell kapcsolnunk a két, azonos időponthoz és majdnem azonos névvel rendelkező szokást és megkapjuk a végeredményt: *a tojást tojó nyulat!*

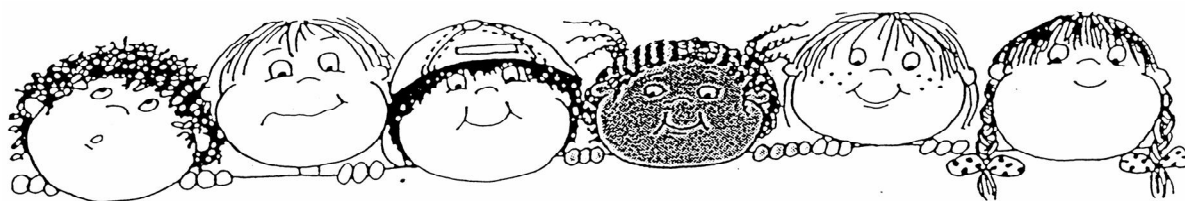

A magyarság gyorsan egy rigmust is költött a nevezetes eseményhez, amely így szól:

*„Tarka- barka kis nyulacska
Hogy lehattél ilyen csacska
Tyúk módjára fészket rakva
Tojást tojtál húsvét napra.”*

Húsvét napja a magyarságnál dologtöltő nap. Hajnalán vagy estéjén többfelé szokásos volt a határkerülés, melynek módja a következő volt: a férfiak a templom előtt gyülekeztek és bejárták a falu határát. A határjárás alatt zajongva, kereplözve sőt, helyenként lövöldözve és időnként beszédek mondva úzték el a gonoszt a határból.

Internetes források alapján szerkesztette: Várfalvi Erzsébet

Teodícea

(Válasz a Christophoros 2008. böjti számában megjelent *Nem tudom* című írásra)

Apaként magamnak is szembe kellett néznem a gonoszt teremtő Isten szörnyű kérdésével.

Megengedve magamnak néhány megengedhetetlen egyszerűsítést, el próbáltam dadogni, amire jutottam. Most sem tudok többet vagy okosabbat.

A Teremtő a világot jónak teremtette, ez egészen világos a Bibliában. Ha ebben nem merünk megkapaszkodni, akkor ugyan miben?

A világ azonban elszakadt Tőle.

A bűnbeesés története az ember elszakadásáról szól, de ősi hit fűződik ahhoz, hogy ezzel együtt járt az Éden bezárulása, vagyis a *teremtett világ* elszakadása a Teremtőtől.

Miért engedte el?

Erre már bátrabban mondom, hogy nem tudom. Ez csakugyan az Ő titka.

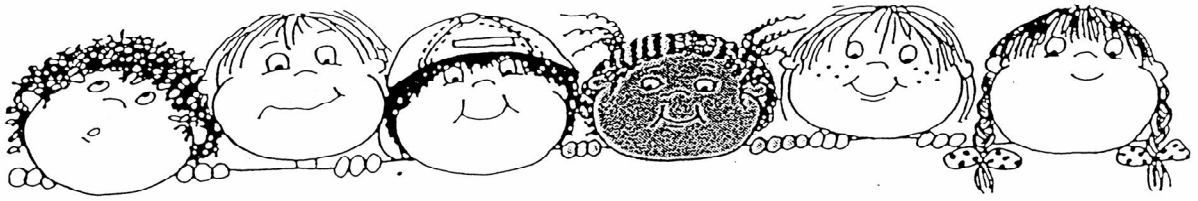
Ez a kezdete a ma látható világnak, melynek működését röviden így írhatom le: az Örökkévaló a jót *akarja*, a rosszat *engedi* – mindig egy Általa elhatározott pontig. És beépíti a terveibe. És ezt néha utólag meglátjuk, de csak néha. Mert nem láthatjuk meg Őt szemtől szemben. Még Mózes is csak hátulról.

Fogalmunk sincs, milyen lenne egy olyan világ, melyben az Úr a jót akarja, s a rosszat látnunk sem engedi. Ki emlékszik az Édenre már? De ha fogalmunk nincs is, egy szilárd ígéretünk van: „*Elmegyek, hogy helyet készítek nektek.*”

Ott.

Ui. A régi gúnyos hitrontó kérdésre, mely szerint „tud-e Isten akkora követ teremteni, melyet Ő sem bír felemelni?” szintén van egy rátarti válaszom: „*Tud hát, még különbe-ket is.*”

Hegy Péter

Istentisztelet szolgálati beosztás 2008. húsvétől pünkösdig

	nap	szolgálat	elkész		nap	szolgálat	elkész
Márc. 30.	8.00	magyar	Gabnai S.	Ápr. 27.	15.00	Balf	Matus K.
	9.00	német	Menke, V.		15.00	Nagycenk	Hegedűs A.
	9.00	Ágfalva	Gabnai S.		18.00	esti	Gabnai S.
	9.00	gyermek	Asbóth L.-né		8.00	magyar	Gabnai S.
	10.00	magyar	Gabnai S.		9.00	német	Menke, V.
	10.30	Ágfalva német	Menke, V.		9.00	Ágfalva	Hegedűs A.
	14.00	Bánfalva német	Menke, V.		9.00	gyermek	Gabnai S.
	15.00	Bánfalva	Gabnai S.		10.00	magyar	Gabnai S.
	15.00	Balf	Wagner Sz.		10.30	Ágfalva német	Menke, V.
	18.00	esti	Hegedűs A.		14.00	Bánfalva német	Menke, V.
Ápr. 6.	8.00	magyar	Hegedűs A.	15.00	Bánfalva	Gabnai S.	
	9.00	német	Winter, G.	15.00	Balf	Hegedűs A.	
	9.00	Ágfalva	Reisch Gy.	18.00	konf. vizsga	Gabnai S.	
	9.00	gyermek	Matus K.	Máj. 1.	8.00	magyar	Hegedűs A.
	10.00	magyar	Hegedűs A.	9.00	német	Menke, V.	
	10.30	Ágfalva német	Winter, G.	10.00	magyar	Hegedűs A.	
	14.00	Bánfalva német	Winter, G.	Máj. 4.	8.00	magyar	Hegedűs A.
	15.00	Bánfalva	Reisch Gy.	9.00	német	Menke, V.	
	15.00	Balf	Hegedűs A.	9.00	Ágfalva	Gabnai S.	
	15.00	kórházkápolna	Matus K.	9.00	gyermek	Hegedűs A.	
Ápr. 13.	8.00	magyar	Gabnai S.	10.00	magyar	Hegedűs A.	
	9.00	német	Menke, V.	10.30	Ágfalva német	Menke, V.	
	9.00	Ágfalva	Hegedűs A.	14.00	Bánfalva német	Menke, V.	
	9.00	gyermek	Gabnai S.	15, Harka parókia szentelése		Gabnai S.	
	10.00	magyar	Gabnai S.	15.00	Bánfalva	Szimon J.	
	10.30	Ágfalva német	Menke, V.	15.00	Balf	Hegedűs A.	
	14.00	Bánfalva német	Menke, V.	18.00	esti	Hegedűs A.	
	15.00	Bánfalva	Hegedűs A.	Máj. 11.	8.00	magyar	Gabnai S.
	15.00	Balf	Gabnai S.	9.00	Ágfalva kétny.	Matus K.	
	16.00	F.szentmiklós	Gabnai S.	10.00	konf. kétny.	Gabnai S.+ M..V.	
Ápr. 20.	8.00	magyar	Hegedűs A.	11.00	Bánfalva kétny.	Matus K.	
	9.00	német	Menke, V.	15.00	Balf	Gabnai S.	
	9.00	Ágfalva	Gabnai S.	15.00	Nagycenk	Hegedűs A.	
	9.00	gyermek	Matus K.	16.30	F.szentmiklós	Hegedűs A.	
	10.00	magyar	Hegedűs A.	Máj.12.	8.00	magyar	Matus K.
	10.30	Ágfalva német	Menke, V.	9.00	német	Menke, V.	
	14.00	Bánfalva német	Menke, V.	10.00	magyar	Matus k.	
	15.00	Bánfalva	Gabnai S.	10.30	Ágfalva német	Menke, V.	
				14.00	Bánfalva német	Menke, V.	
				15.00	kórházkápolna	Hegedűs A.	

Christophoros

A Soproni Evangélikus
Egyházközség újságja
9400 Sopron, Bünker köz 2.
e-mail: evgyul@bdeg.sopron.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Készítette a szerkesztőbizottság tagjai:

Koordinátor: dr. Tölle Katalin
Nyelvi és teológiai lektor: Hegedűs Attila
Grafika: Kovács Zsóka
Tördelés: Kóczán Krisztián
Felelős kiadó: Hegedűs Attila

Rovatfelelősök: Visszatekintés, tervezett programok: Gabnai Sándor, Lélek-zet (prédikációk, meditációk): Hegedűs Attila, Deutsche Seiten: Volker Menke, Gyülekezetünk életéből: dr. Tölle Katalin, Iskoláink: Balikóné Németh Márta, Életmód: Balikóné Németh Márta és dr. Tschürtz Nándor, Periszkóp (kitekintés): Várfalvi Erzsébet, Engedjétek hozzám jönni (gyermekéről, gyermekeknek): Mátisné Schlögl Patrícia

Nyomtatva a Lóvér Print nyomdában 400 példányban

Várható következő megjelenés: 2008. pünkösd